

РЕШЕНИЕ

№ 7986

гр. София, 07.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 13.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **1907** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. Ц. гражданка на Република С. срещу Решение за отказ за издаване на виза тип „Д“ от 10.11.2023г. на Генералното консулство на Република България в Н., Република С..

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е неправилен, незаконосъобразен и необоснован. Не става ясно какви са били мотивите на административния орган за отказа по т.17 на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ. Съдържанието на отказа е бланкетно, не се сочат факти и обстоятелства около семейното положение на апликанта, нито финансовите му възможности и наличието на средства, с които да се издържа по време на пребиваването иса на територията на Република България. Към заявлението са представени всички изискани, необходими, допустими и относими документи от значение за административната преписка, обосноваващи основателността на искането за издаване на виза. Жалбоподателката твърди, че след сключване на брака ѝ с българския гражданин са ѝ открили онкологично заболяване, което е предпочела да лекува в РСърбия, където разполага със здравно-осигурителни права. Административният орган нито е събрал всички относими доказателства, нито е изследвал цялостно и всестранно причините за поисканата виза, като необосновано е заключил, че договорът за наем е фиктивен.

Ответникът – консулско длъжностно лице в КС на Република България в Н., С. се представлява от юрк. З., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулска служба на Република България в Н., С. по заявление, подадено на 25.09.2023г. е отказана виза тип „Д“ на Д. Ц., гражданка на Република С.. Като основание за отказа е посочен: чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит. В допълнителните забележки е отбелязано, че цялата административна документация и факти, свързани с пътуването не доказват по убедителен и надлежен начин, че целта на пребиваването е действителна. При проверка е установено, че договорът за наем е сключен фиктивно и семейството няма намерение да се установи там трайно, продължително или постоянно.

Към жалбата е приложено удостоверение за сключен граждански брак между Бора Ц. – български гражданин и Д. Д., на 03.12.2022г. в [населено място].

Приложен е договор за даване под наем на недвижим имот, сключен на 13.01.2023г. между Г. Т. К. и Д. Д., с който същата наема за временно и възмездно ползване недвижим имот - апартамент в [населено място], на ул. Ю. Г., [жилищен адрес] за срок от 1 година срещу месечен наем от 50 лева. Договорът е с нотариално заверени подписи на наемодателя и наемателката.

Жалбоподателката прилага в подкрепа на твърденията си, че е заминала да се лекува в С. доклад на лекар специалист от Здравен център Н., според който е лекувана от 17.01.2023г. до 23.01.2023г. – извършена хистеректомия, в периода 03.04.2023г. до 02.05.2023г. са проведени 5 цикъла следоперативна химиотерапия, в периода 21.06.2023г. до 05.07.2023г. са проведени 3 цикъла брахитерапевтични апликации. От 06.07.2023г. – лечението е завършено.

По искане на ответника по делото е изискано от Дирекция на МВР - П., сектор „Миграция“ становище, относно извършени проверки по искането за дългосрочна виза на чужденеца. След извършена проверка на заявения адрес на пребиваване чуждата гражданка не е установена. По данни на съседи Апартаментът е обитаем, но не могат да потвърдят самоличността на лицата. Според докладна записка № УРИ 313р-15368/2023г., при проведена беседа със собственика на имота Г. Т. К. е установено, че в апартамента живее семейството на К. – той, съпругата му и синът им, който е на 20 години. К. има приятел Бора Ц., който има българско гражданство от много години и на който К. е дал съгласие да бъде адресно регистриран в апартамента му, издадена му е лична карта с адреса на К.. Миналата година Бора Ц. е сключил граждански брак в [населено място] с Д. Ц., с която от години живее в С.. Ц. е помолил К. да подпише документи пред нотариус, че осигурява адрес на съпругата му Д., за да може да вземе тя български документи. По данни на К. Бора рядко идва в България, тъй като работи като международен шофьор, а съпругата му живее в С. и рядко идва в България.

Според съгласувателното писмо от дирекция „Миграция“ българският гражданин Бора Ц. от началото на 2023г. до 23.10.23г. – датата на изготвяне на писмото е идвал в България шест пъти за по ден – два (датите на влизане и излизане са посочени подробно), като е видно от данните за пътуване, че лицето не живее в България.

Становището на дирекция „Миграция“ - ОДМВР П. е, че „възражава да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване в Република България на Д. Ц.“, тъй като същата не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Съгласувателната процедура по подаденото заявление е осъществена от ТД „Национална сигурност“ П., като е изразено положително становище в националната визова система за издаване на визата, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност.

Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР е представила справка,

В съдебно заседание е разпитан свидетелят А. К. който е съсед в блока, където се намира наетият под наем от жалбоподателката апартамент. Свидетелят твърди, че Бора и Д. са се нанесли през 2022г., виждал е семейството три – четири пъти, жената някъде 2023г. се разболяла и отишла да се лекува в С., мъжът ѝ живеел в П. и в С. през това време, след това в С.. Свидетелят Г. К. заявява, че договорът за наем не е прекратен, наемателите са му предплатили наема в началото, когато са се нанесли – декември 2022г. После са заминали за С., тъй като Д. се е разболяла. Наемът от 50 лева е за тристаен апартамент, като са се разбрали „след това, като започнат си да живеят в България да си компенсират цялата сума“. Според свидетеля, договорът за наем са подновили устно, а неговото семейство живее при семейството на жена му, откакто са дали апартамента под наем.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок. Получена е с препоръчана поща, с пощенското клеймо на плика от 27.07.2023г. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на семеен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган, не се констатира съществени нарушения на административно-производствените правила, като правилно е бил приложен от административния орган и материалния закон.

Съгласно посоченото в акта правно основание за отказ на чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ: отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

От събраните по делото доказателства се установява, че съпрузите не живеят в Република България. Съпругът – български гражданин през 2023г. е влизал за един до два дни общо шест пъти, работи като шофьор на камион, но няма данни да работи за български работодател. В апартамента, за който е представен договора за наем с цена от 50 лева на месец, са налице данни, че живее семейството на наемодателя К.. Показанията му, че неговото семейство, след подписването на договора с Д. Ц. живее на друг адрес не могат да се кредитират от съда, тъй като освен установеното при проверката от Дирекция „Миграция“, нелогично е и икономически неизгодно за него да отдава тристаен апартамент на толкова ниска цена, при условие, че наемателите ще го ползват няколко дни в годината. Гражданският брак между българския гражданин и жалбоподателката е сключен в [населено място], месец преди да се подпише договора за наем. Дори и бракът да не е фиктивен, целта и

условията на заявеното от Д. Ц. дългосрочно пребиваване в Република България не се доказват, тъй като съпругът не живее и не работи в България. В този смисъл, не е нарушено правото на семеен живот на двамата, защитено от член 8, ал.2 на КЗПЧОС. И преди да сключат граждански брак и след това, те са живеели и продължават да живеят в С.. Неоснователни са възраженията в жалбата, че отказът е немотивиран. Съдържащата се в административния акт, както и в приложената административна преписка не препятства възможността на съда да извърши преценка дали намесата в правото на личен и семеен живот на чужденеца е допустима, с оглед разпоредбата на чл.8, параграф 2 от КЗПЧОС.

Предвид горното, отказът е законосъобразен, а жалбата като неоснователна и недоказана следва да се отхвърли, като на ответника се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на 78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП на 100/сто/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. Ц. гражданка на Република С. срещу Решение за отказ за издаване на виза тип „Д“ от 10.11.2023г. на Генералното консулство на Република България в Н., Република С..

ОСЪЖДА Д. Ц. да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/ сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: